

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ АВТОМОБИЛЪТ, КОЙТО НЕ ВЪРВЕШЕ

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Мол Андерсън се намести до кучето върху задната седалка на автомобила и засвири с банджото. Седнала под навеса на хотел Пенъбскот, Сайни го слушаше и се люлееше и а стола. Беше посред лято, горещо, задушно. По всичко личеше, че още преди мръкнало от запад ще връхлети буря. От време на време западният вятър се спускаше на пристъпи по улицата и подгонваше кълба от прахоляк, досущ като жълти балончета.

Мол работеше във фабриката за бобини, до само през лятото, не се задържаше там цяла година. Затова дойдеше ли зима, отиваше в гората и не се връщаше до пролетта. Лятос, щом Сайни се покажеше на верандата пред хотела, повече му харесваше да живее с кучето си в колибата и да свири на банджо.

Мол задрънка небрежно на банджото. А там, на верандата, Сайни се люлееше на стола все по-бързо.

Д и н г-а-л инг дран дрън... дий г-а-л и н г дран д р и н!

Мол, комуто вейки, които не го обичат, викаха „оня проклет швед“, беше отличен секач. Във фабриката обаче работеше лошо. Просто не искаше да работи през лятото. Фабриката произвеждаше бобини и сега Мол трябваше да е там, да преглежда дървените блокчета, преди да са отишли в стругарното; но Мол не обичаше да работи цяла година.

Сайни пък държеше хотел Пенъбскот. Всъщност това беше ханче за дърварите. Като слизаха в градчето да похарчат припечелените в горите пари, мъжете отсядаха в него. Сайни нямаше помощници. Не й трябваша.

Динг-а-линг дран дрън... динг-а-линг дран д р и н!

Мол свиреше за Сайни. Двамата никога не бяха си говорили. Можеше да се каже, че се е родил ням — почти не използваше езика си. Приказвай му, ако щеш, цял час — няма и думица да издума.

Сайни се шумугна в кухнята и след малко изнесе кокал за кучето на Мол. Мол отвори вратата, кучето се хвърли на кокала и скочи обратно в автомобила. Сетне се сви на седалката до Мол и заблиза. Мол свиреше на банджото мелодия за Сайни.

Д и н г-а-л инг дран дрън... дин г-а-л инг дран д р и н!

В пет часа Сайни се прибра да приготви вечеря. Мол остави банджото на седалката, слязоха с кучето и забута автомобила по улицата към сайванта край бараката, в която живееше. Автомобилът не

вървеше сам. Една зима, докато Мол беше в горите, някой се беше промъкнал в сайванта и откраднал мотора. Като се върна напролет Мол, който знае как, навикна да добутва автомобила до хотела, сядаше в него и свиреше на банджо за Сайни.

Мол добута колата до бараката. Тук го чакаше надзирателят. А Мол не можеше да го търпи.

— Здравей, Мол! — извика Скот, надзирателят. — Имам добри новини за тебе.

— Не желая да ти слушам новините.

Мол си знаеше — Скот пристигне ли в бараката, то е, за да изтръгне от него още малко труд. Никой в горите не обичаше Скот.

— Събирай си нещата, Мол. Утре сутрин в четири тръгваме за гората.

— По дяволите и ти, и гората, и всичките ти проклетни бобини! — викна Мол и тръшна вратата на сайванта. Нямаше по-сигурен начин да заставиш Мол да проговори — ядосай го. Но да го ядосваш беше опасно — досега бе изгонил половин дузина надзиратели от тия места. Тъкмо да ги пипне на тясно, избягвах в Канада.

Скот пое обратно по пътя и не се обърна нито веднъж. Скот беше храбър надзирател.

Мол се прибра в бараката и блъсна вратата. В очакване на вечерята кучето се сви под масата.

Всички в горите бяха чували за Мол Андерсън. Преди всичко, от Рангли до Карибу нямаше по-добър свирач на банджо. Освен това Мол беше един от най-добрите секачи. На онова място, дето искаше да падне отсеченото дърво, забиваше кол. Дървото падаше и вкарваше кола в земята. На работа тръгваше с две брадви. Нагорещи ли се едната, ще я захвърли, другата ще грабне. Дайте на двама души триони, брадви, всичко, каквото си поискат, и ги поставете едновременно с Мол да секат. Дървото на Мол ще е повалено, преди да се е разклатило другото. Ето защо на Мол плащаха за осем работни дни в седмицата, а другите получаваха само за шест.

Но сега беше лято и Мол не искаше да отива в гората, преди да е настъпила зима. През лятото обичаше да се навърта в града и да свири на банджо пред хотел Пенъбскот. Ала фабриката имаше нужда от блокчета и Мол трябваше да сече трупи. Нищо по-глупаво от това, да накараш човек да работи по това време на годината!

На следната утрин Мол се отправи с групата нагоре по реката, а на другия ден почна да сече дървета. Кучето и банджото останаха в къщи.

Бригадата прекара в гората три седмици и на третата седмица хората взеха да роптаят. Още в началото Скот обеща, че след две недели ще се върнат. На края на третата седмица Мол побесня. Скот бе решил да ги задържи още един месец. В началото на четвъртата седмица Скот се видя принуден да внимава и да се пази. Можеше да му се случи нещо. Току-виж някое дърво се строполило отгоре му.

— Хайде да потопим кучия син в реката! — предложи един от секачите.

— Да го вържем за някой дънер — да го изядат рисовете! — каза друг. — Тоя бързлив задник няма да се удави: той си е жаба по рождение.

— Мол ще го спипа тия дни под дървото си — каза Сандерсън, бригадирът. — Дайте го на Мол!

Мол подви крака, седна и нищо не каза.

Скот беше достатъчно благоразумен и като се прибереше в колибата си след вечеря, не се показваше до сутринта. Знаеше си, че за пет минути с него може да бъде свършено.

Но ето, че в края на шестата седмица Скот, както досега, си беше все още цял-целеничък. Старателно се пазеше, като шаваше из гората и след мръкнало се скриваше.

В това време двама от дърварите решиха: Скот не Скот, да избягат от гората. Никому нищо не казаха и се приготвиха да се измъкнат сами. Скот си беше в бараката, миеше се за обед, а те двамата се довлякоха до реката и отплаваха с едно кану.

Няколко минути по-късно всички седнаха на масата и Скот забеляза, че ги няма. Извика Мол и още един секач и тримата се втурнаха към реката. Бегълците бяха вече на половин миля по течението и гребяха като луди. Стърчаха прави в лодката, внимаваха да не се натъкнат на потънал дънер или камъни, а ръцете и греблата им се мятаха като крила на вятърна мелница, връхлетяна от смерч.

— Взимай едно кану, Мол, викни си един човек да ти помага и да ми доведеш тия проклети канадци! — заповяда Скот, ругаеше и тъпчеше по брега.

Мол махна на най-близкия от мъжете и без да рекат дума, отплаваха. От всички в лагера Мол беше й най-големият, и най-силният. Другият само управляваше.

На около две и половина мили оттук реката течеше права, без завои. Пролетно време и лете свличаха по нея трупите до фабриката. Зиме замръзваше на дълбоко, покриваше я четири педи лед и тогава на отиване и връщане дърварските бригади минаваха по нея.

Скот прати да му донесат бинокъла.

Мол и другият се впуснаха по реката след бегълците. И в двете лодки хората въртяха веслата като безумни. Лодката на Мол се носеше над водата с бясна скорост. Нямахше съмнение, още миля и ще настигне другите. Мол и другарят му на кърмата приклегнаха, за да бъдат по-близо до водата. Тяхното кану летеше по течението, а бялата пенеста следа след него се разтягаше до двата бряга. Донесоха на Скот бинокъла.

— Ще ги науча аз тия проклети канадци как се бяга от работа! — извика Скот и отскубна бинокъла от ръцете на човека.

Двете лодки се приближиха на дванайсет дължини една от друга. Първата се беше отдалечила на около миля и четвърт. С всеки мощен удар на веслото Мол я настигаше. Скот долепи бинокъла до очите си и застина. Дърварите се струпаха край брега да видят как Мол ще настигне другите и напрягаха очи в далечината. Струваше си да се погледа: Мол сигурно ще им подържи главите под водата и преди да се удавят, ще ги метне на лодката и ще ги доведе обратно. Скот им бе измислил вече такава работа, че всякакво упорство щеше да им се изпари от главите.

Лодката на Мол съвсем се приближи до първата. Бегълците продължаваха да гребат е всичка сила, но Мол потапяше веслата все по-бързо.

В следващия миг лодките застанаха нос до нос, на едно гребло разстояние помежду си. И тогаз в настъпилата суматоха всички видяха, че Мол ги задминава, а първата лодка остава зад него на цяла дължина.

— Мръсната му кожа, син майчин!... — изпсува Скот и запрати бинокъла в скалите. Беше тъй разгневен, че и да приказва не можеше. Мол го бе надлъгал! Той извика на мъжете наоколо и ритна е ярост счупения бинокъл на брега. — Кучи син, неговата...!

И двете лодки изчезнаха от погледа. Сега вече втората се намираще на половин миля пред първата.

Скот заповяда на секачите да се върнат в гората. Като остана сам, той тръгна бавно към лагера. Мол Андерсън го беше изиграл, и то тъй ловко!

На следния ден Мол се прибра рано след обед в къщи и отвори вратата на колибата. Кучето спеше под бараката и щом го надуши, скочи. Мол запали огън — да сготви нещо — и за себе си, пък и за кучето.

Хапнаха, после Мол взе банджото и избута автомобила от сайванта, по улицата, до хотел Пенъбскот. На верандата в стола-люлка седеше Сайни. Като видя Мол да бута насам автомобила, тя се облегна и се залюля още по-бързо.

Пред хотела Мол спря. Отвори вратата, преместиха се с кучето на задната седалка, сетне тръшна вратата и грабна банджото. Мол засвири за Сайни.

Кучето се сви и заспа. Мол задрънка небрежно:

Ди н г-а-л инг дран дрън... дин г-а-л и н г дран д р и н!

Доволна, че Мол е пак в града, Сайни се люлееше напред-назад и му се усмихваше.

Мол се намести и подпря нозе на предното облегало. Сайни изнесе кокал за кучето, Мол отвори вратичката, кучето се хвърли на кокала, скочи обратно в автомобила и заблиза. Мол дръпна вратата и отново взе банджото.

Ди н г-а-л инг дран дрън... дин г-а-л инг дран дрин!

Мелодията полетя към верандата на хотел Пенъбскот, понесе се по улицата и нагоре и надолу, на всички страни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.